

Accents ▶ ART

GENÍS CARRERAS
▶ Casa de Cultura Les Bernardes, Salt. Carrer Major, 172. ☎ Fins el 31 de juliol. De dimarts a divendres de 10 a 13h i de 16 a 22h. Festius tancat.

«Després d'estudiar a l'ERAM vaig decidir anar a Londres per fer Comunicació Gràfica. La qüestió és que sempre m'havia interessat molt la filosofia. Per això vaig crear *Philographics*, per ajuntar dos àmbits que, en el meu cas, van força de costat». Així comença a explicar Genís Carreras la seva particular història, una aventura que hauria pogut ser més o menys reeixida si Carreras no hagués apostat per les xarxes socials i el finançament compartit: «Aquí, la plataforma Verkami és sinònim de 'crowdfunding', però la referència mundial i pionera és Kickstarter. Vaig penjar el projecte *Philographics* i, per sor-

presa meva, es va fer viral. Al cap de pocs dies havia de canviar de servidor perquè el meu web es col·lapsava...». Amb tot, i com era d'esperar, el viatge creatiu de Genís Carreras no finalitza aquí. «El meu darrer projecte —el que ara exposa a Les Bernardes— parla dels valors. A tots ens mouen les mateixes coses: l'amistat, l'amor, l'ambició, la creativitat, la diversió... Estudis psicològics ens diuen que existeixen fins a 58 valors diferents que tots compartim però que prioritzem de manera diferent. Aquests valors marquen la nostra manera de ser i d'actuar, tant individualment com col·lectivament». Novament, el resultat és un catàleg gràfic amb aparença de joc de cartes que combina a la perfecció l'aparent lleugeresa del seu aspecte amb la consistència dels seus arguments. | E. CAMPS

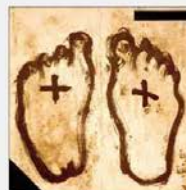
FERRAN FREIXA
▶ Michael Dunev Art Projects, Torroella de Montgrí. Carrer Major, 28. ☎ Del 11 de juliol a l'1 d'agost. De dijous a dissabte de 17 a 20,30h.

Ferran Freixa (Barcelona, 1950) és un artista autodidacta que, des de principis dels 70, s'ha distingit com un dels principals fotògrafs de Catalunya. Les seves fotografies d'arquitectura són ben conegudes, però menys coneguda és la seva obra personal, desenvolupada al llarg dels anys, que encarna una visió molt intimista que ens convida a una reflexió pausada sobre el pas del temps. El 2014, el Centre d'Art Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat va presentar una extensa retrospectiva que resumia quaranta anys dels seus treballs. | E. CAMPS

SAMUEL SALCEDO
▶ Llotja del Tint, Banyoles. Carrer de Sant Pere, 10-14. ☎ Del 11 de juliol al 23 d'agost. Divendres de 18 a 21h. Dissabtes d'11 a 14h i de 17 a 21h. Diumenges d'11 a 14h.

«Samuel Salcedo —expliquen els responsables de l'espai municipal— ens presenta la seva obra escultòrica, una mirada a les intimitats dels seus personatges a cavall entre la vergonya i la supèrbia, el que mostren i el que volen amagar, la bellesa i el grotesc. Tot això en una exposició que no ens deixarà indiferents». Segui com sigui, amb aquesta exposició la Sala El Tint de Banyoles certifica una trajectòria ascendent: els treballs de Salcedo impeleixen l'espectador gràcies a la seva presència ambivalent, a mig camí entre l'acudit situacionista i el drama existencial. | E. CAMPS

ANTONI TÀPIES
▶ Galeria Miquel Alzueta, Casavells. Carrer de Santa Llúcia, 1. ☎ Del 27 de juny al 31 d'agost. Dijous i divendres de 10 a 14h i de 16 a 18h. Ds d'11 a 14h. i de 17 20h. Dg d'11 a 14h.

A Tàpies, popularment, se l'entén des de dos punts de vista que incorporen igualment un equivoc fonamental: el primer és la típica lectura en superfície que parla d'ell com d'un artista «matèric» i abstracte que, a vegades, utilitza «fragments» de realitat; l'altra lectura pot provenir, encara que no necessàriament, de les files de l'erudició: és la que parla de Tàpies en funció del seu ric i complex univers simbòlic, dels que intenten, en va, fixar un diccionari iconogràfic a la manera de «guia de lectura». La mostra de Casavells permet redescobrir el Tàpies més gràfic i lliure. | E. CAMPS

PERICO PASTOR
▶ Galeria d'Art Joan Planellas, Tossa de Mar. Sant Pere, 10. ☎ Fins el 29 de juliol. Cada dia de 18 a 21h.

Més enllà del seu característic abrandat, allò que mou a Perico Pastor (La seu d'Urgell, 1953) és, en realitat, quelcom molt més íntim. En paraules seves: «Porto més de quaranta anys treballant amb paper, tinta i pinzells, sense altra motivació que el plaer de sentir com el pinzell llisca sobre el paper, com apareixen els traços i em presenten persones, objectes, indrets...». Segui com sigui, l'exposició que presenten apunta més enllà: «En aquesta exposició he volgut evocar (Dunhuang, Pamir, Samarcanda, Xàtiva, Barcelona) els noms mítics de la Ruta de la Seda, que també és la del paper, des de Xina fins a la meua tau-lla». conclou. | E. CAMPS

GALERIA CADAQUÉS ▶ L'ESPAI DOS DE LA MÍTICA SALA ACULL UNA MOSTRA DE JORDI MITJÀ FINS A FINALS DE MES.

Les guspieres que tornen al dibuix

Joves entre clàssics
▶ Vicenç Altaió i Hug Malla han comissariat una mostra col·lectiva amb grans noms de l'art de la segona meitat del segle XX (Jasper Johns, Duchamp, Hamilton...) al costat de quatre exposicions individuals d'artistes que ens són més propers com ara Ariadna Serrahima, Jordi Mitjà, Anna Malagrà o Rosa Tharrats.

JORDI MITJÀ
▶ Espai Dos de la Galeria Cadaqués. Carrer Horta d'en Sanés, 7. ☎ Del 18 al 31 de juliol. Diari de 19 a 21.30 h.

EUDALD CAMPS
El plantejament inicial de l'exposició era ben bé un altre. De fet, es tractava de mostrar «una distància incerta des de terra —explicava aleshores Jordi Mitjà (Figueres, 1970)— un embalum d'escultures i dibuixos que es construeixen, justament, en el moment de desaparèixer, de destruir-se. Una mena de microapocalipsi que parla del nostre temps, de funambulisme i supervivència». Papers cremats o estratègicament maculats per les sàbies guspieres que el foc escup en caiguda lliure convertint, d'alguna manera, en l'orografia impossible d'una obra-paisatge d'aparença lunar. Amb tot, les coses, com tothom sap, tendeixen a con-

vertir-se en dibuix i, en aquest sentit, el seu retorn al mur resulta irreprimible. Al final, al terra, només hi ha les rajoles de terracota de sempre; a les parets, en canvi, l'artista opta per oferir a l'espectador una versió molt generosa d'ell mateix, menys conceptualitzada o, per entendre'ns, que hauria «creditat» a la temptació plàstica i als capricis de la forma, és a dir, tornant al més essencial de la pràctica artística: al fer coses (com les impassibles rajoles de tova). I és que, com ens recorda Lyotard, ja fa massa que la teoria estètica sembla ser «la temptativa mitjançant la qual l'esperit procura desfer-se de la matèria. Al mortuadament —conclou el filòsof de Versalles—, aquest intent no té cap possibilitat d'èxit. Mai ens alliberem de la Cosa. Sempre oblidada, és inoblidable». Per això l'artista ha convertit les guspieres en dibuix i, el paisatge, en multitud de finestres.

